

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
ἔναντι τῆς Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
Θέματα Δογματικά καὶ Κανονικά

- Α'.** Βασικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαὶ
- Β'.** Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεσις
- Γ'.** Σεργιανισμός: Ἀλλοίωσις τῆς Κανονικότητος
- Δ'.** Ἡ λεγομένη ἐπίσημος Ὁρθοδοξία
- Ε'.** Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
- ΣΤ'.** Ἡ Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν
- Ζ'.** Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλης Συνόδου
τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Μάρτιος 2014

Κείμενον καταρτισθὲν ὑπὸ τῶν
Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Ἑλλάδος – Ρουμανίας – Ρωσικῆς Διασπορᾶς

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔναντι τῆς Αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Θέματα Δογματικά καὶ Κανονικά

Α'. Βασικαὶ Ἐκκλησιολογικαὶ Ἀρχαὶ

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος ἀγωνίζεται στερρῶς καὶ ὁμολογιακῶς κατὰ τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐπίσης δὲ κατὰ τῆς προελθούσης ἐξ αὐτοῦ Ἡμερολογιακῆς-Ἑορτολογικῆς Καινοτομίας, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει κατὰ τοῦ Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ, ὁ ὁποῖος καλλιεργῶν σταθερῶς καὶ μεθοδευμένως, ποικιλοτρόπως καὶ ἀντιευαγγελικῶς, εἰς ἐπίπεδον Διαχριστιανικὸν καὶ Διαθρησκευτικόν, τὴν σχέσιν, συνύπαρξιν, ἀνάμειξιν καὶ συνεργασίαν Ἀληθείας καὶ πλάνης, Φωτὸς καὶ σκοτῶν, Ἐκκλησίας καὶ αἱρέσεως, ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνάδειξιν μιᾶς νέας ὄντοτητας, ἥτοι μιᾶς Κοινότητος ἄνευ ταυτότητος πίστεως, τοῦ λεγομένου σώματος τῶν Πιστευόντων.

• Εἰς τὸν Ὁμολογιακὸν Ἀγῶνα Αὐτῆς, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐφήρμοσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδέχεται καὶ ἐφαρμόζη τὰς ἐξῆς Βασικὰς Ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας:

1. Τὸ κύριον κριτήριον διὰ τὴν ιδιότητα Μέλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «Ὁρθὴ καὶ Σωτήριος τῆς Πίστεως Ὁμολογία» (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), ἥτοι ἡ Ἀληθής, Ἀκριβής καὶ Ἀκαινοτόμητος Ὁρθόδοξος Πίστις, «ἐπὶ ταύτῃ» δὲ «τῇ πέτρᾳ» (Ὁρθὴ Ὁμολογία) ὁ Κύριος ἔχει οἰκοδομήσει τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

2. Τὸ κριτήριον τοῦτο ἰσχύει τόσον διὰ μεμονωμένα πρόσωπα-πιστοὺς, ὅσον καὶ δι' ὀλοκληροὺς Τοπικὰς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ Καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐν σχέσει πάντοτε μὲ τὴν Μοναδικότητα, τὴν Ἀγιότητα καὶ τὴν Ἀποστολικότητα Αὐτῆς, εἶναι ποιοτικὸν καὶ ἐσωτερικόν, ὄχι δὲ ποσοτικόν καὶ ἐξωτερικόν γνώρισμα Αὐτῆς· εἶναι ἡ θεμελιώδης Αὐτῆς ιδιότης, ἡ ὁποία ἐκφράζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν πληρότητα τῆς ὑπ' Αὐτῆς κηρυττομένης Ἀληθείας, ἀνεξαρτήτως τῆς πληθυσμιακῆς καὶ γεωγραφικῆς διαστάσεως Αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν γνησιότητα καὶ ὀλοκληρίαν τῶν παρεχομένων μέσων πρὸς θεραπείαν καὶ θέωσιν τῆς πεσοῦσης ἀνθρωπίνης φύσεως.

4. Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης τῆς Ὁρθῆς Ὁμολογίας θεμελιώνεται ἡ Μυστηριακὴ Κοινωνία τῶν Πιστῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταξὺ ἀλλήλων, ὡς τελείωσις τῆς ὑφισταμένης ἐν τῇ πίστει Ἐνότητος, ὡς σκοπὸς καὶ τέλος καὶ ὄχι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς Ἐνότητος αὐτῆς· δηλαδὴ προηγεῖται ἡ Ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθῇ Ὁμολογίᾳ καὶ ἔπεται ἡ Κοινωνία ἐν τοῖς Μυστηρίοις.

5. Ἄπαντες οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ ἔχοντες Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν, προκειμένου νὰ ἀποτελοῦν ζῶντα Μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουν νὰ διατελοῦν

ὅπως δὴποτε ἐν **Μυστηριακῇ Κοινωνίᾳ** μεταξὺ ἀλλήλων, ἐφ' ὅσον **Κοινωνία Πίστεως** καὶ **Κοινωνία Μυστηρίων**, ἀλληλοπεριχωρούμενα ἐν τοῖς Πιστοῖς, πραγματώνουν καὶ ἀναδεικνύουν τὸ Ἕνα καὶ **Μοναδικὸν Σῶμα** τοῦ Χριστοῦ.

6. Ἡ ἀσάλευτος ἐμμονὴ εἰς τὴν Ὄρθην Ὁμολογίαν, ὡς καὶ ἡ ὑπεράσπισις Αὐτῆς πάση θυσίᾳ, εἶναι θέμα ὑψίστης σωτηριολογικῆς σημασίας, διὰ τοῦτο δὲ οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν ὠμολόγησαν καὶ ὑπερασπίσθησαν γενναίως, ἐν λόγῳ, ἔργῳ καὶ αἵματι, τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν, πράττοντες τοῦτο ἐκ μέρους τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑπάρξεως Αὐτῆς.

7. Ἄπαντες οἱ κηρύττοντες ἢ πράττοντες ἀντιθέτως πρὸς τὴν Ὄρθην Ὁμολογίαν, ὡς αἰρετικοί, χωρίζονται ἀπὸ τὴν Ἀλήθειαν τῆς Πίστεως καὶ ἐκπίπτουν τῆς **Κοινωνίας** μετὰ τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἴτε αὐτοὶ εἶναι μεμονωμένα πρόσωπα εἴτε Κοινότητες, ἔστω καὶ ἂν αὐταὶ συνεχίζουσιν λειτουργοῦσαι τυπικῶς-θεσμικῶς ὡς δῆθεν Ἐκκλησίαι καὶ προσαγορεύωνται ὡς τοιαῦται:

• «Οἱ μὴ τῆς Ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ καὶ τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον ἂν καὶ σφῶν αὐτῶν καταψεύδοιντο, ποιμένας καὶ ἀρχιποιμένας ἱερούς ἑαυτοὺς καλοῦντες καὶ ὑπ' ἀλλήλων καλούμενοι· μηδὲ γὰρ προσώποις τὸν Χριστιανισμόν, ἀλλ' ἀληθείᾳ καὶ ἀκριβείᾳ πίστεως χαρακτηρίζεσθαι» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς).

8. Ἡ παρεχομένη ἄνωθεν ἐκ τοῦ Πατρὸς, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι **Ἐνότης** τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως καὶ τῇ **Κοινωνίᾳ** τῶν Μυστηρίων εἶναι βεβαίως Χριστοκεντρικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ, βιωταὶ δὲ ὡς **διαχρονικὴ σύνοδος** καὶ **συλλειτουργία** ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις», ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς ἐγγυητὴν Αὐτῆς τὸν Ὁρθόδοξον Ἐπίσκοπον, ὄντα -θείᾳ Χάριτι- φορέα τῆς «Παραδόσεως τῆς Ἀληθείας» (Ἅγιος Εἰρηναῖος Λουγδούνου).

9. Ἐκαστος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὡς «τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος» τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὡς **Πατὴρ** τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, ὡς **Διδάσκαλος** τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀληθείας καὶ ὡς **Διάκονος** τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ, εἶναι εἰς **τύπον** καὶ **τόπον Χριστοῦ**, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐνσαρκώνει, ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τὴν **διαχρονικὴν Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι τὴν **Ἐνότητα** Αὐτῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ταυτοχρόνως δὲ τὴν **Ἐνότητα** ἐν Χριστῷ μετὰ πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ Ὅποια ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν ὡς τὸ Ἕν Σῶμα Χριστοῦ.

• «Τί δέ ἐστὶν "ἐν σῶμα"; Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι» (Περὸς Χρυσόστομος).

10. Πᾶς Ἐπίσκοπος, κηρύττων «αἴρεσιν δημοσίᾳ» καὶ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας» καὶ διδάσκων «ἕτερον εὐαγγέλιον παρ' ὃ παρελάβομεν» ἢ εὐρίσκεται εἰς **συγκρητιστικὴν κοινωνίαν** μετὰ ἄλλοδόξους καὶ ἄλλοθρήσκους, πράττων μάλιστα τοῦτο ἐπιμόνως καὶ συνεχῶς, καθίσταται «**ψευδεπίσκοπος**» καὶ «**ψευδοδιδάσκαλος**» (Ἰε' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας)· οἱ δὲ κοινωνοῦντες μετ' αὐτοῦ Ἐπίσκοποι, ἀδιαφοροῦντες ἢ ἀνεχόμενοι ἢ ἀποδεχόμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ ἐκφράσεις, «**συνόλλυνται**» (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης), παύοντες οὕτω νὰ εἶναι **Κανονικοὶ** καὶ **Κοινωνικοὶ**, ἐφ' ὅσον ἡ **Καθολικότης** τῆς Ἐκκλησίας, ἡ **Ἐνότης** Αὐτῆς καὶ ἡ γνησίᾳ Ἀποστολικῇ Διαδοχῇ, ἐγγυώμεναι ἀσφαλῶς τὸ **Κανονικὸν** καὶ **Κοινωνικὸν** τοῦ Ἐπισκόπου, ἐδράζονται, ἀπορρέουν καὶ διασφαλίζονται ἀπὸ τὴν «**Ὄρθην καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν**».

Β'. Οικουμενισμός: Συγκρητιστική Παναίρεσις

1. Ὁ Οἰκουμενισμός, ὡς θεολογικὴ ἔννοια, ὡς ὠργανωμένον κοινωνικὸν κίνημα καὶ ὡς θρησκευτικὴ πράξις, εἶναι καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν αἵρεσιν τῶν αἰῶνων καὶ τὴν περιεκτικωτέραν παναίρεσιν· αἵρεσιν ἐξ αἱρέσεων καὶ παναίρεσιν ἐκ παναιρέσεων· ἀμνήστευσιν πασῶν τῶν αἱρέσεων, ὄντως καὶ ἀληθῶς Παναίρεσιν· τὸν ὑπουλότερον ἀντίπαλον τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τὸν πλέον ἐπικίνδυνον ἐχθρὸν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τῶν συγκρητιστικῶν ὁρίων αὐτοῦ ἀδυνατοῦν νὰ ὑπάρξουν ἐν ἀρρήκτῳ σωτηριολογικῇ ἐνότητι ἢ ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια καὶ Ζωή.

2. Ὁ Οἰκουμενισμὸς προέρχεται ἀπὸ τὸν προτεσταντικὸν κόσμον (19^{ος} αἰ. κ.έ.) καὶ καλλιιεργεῖ τὴν σχετικοποίησιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας, Ζωῆς καὶ Σωτηρίας, ἀρνούμενος κατ' οὐσίαν τὴν Καθολικότητα καὶ Μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ κεῖται ἡ πεπλανημένη θεωρία περὶ «Ἀοράτου Ἐκκλησίας» μὲ ἀσαφῆ ὅρια, μέλη τῆς ὁποίας δῆθεν δύνανται νὰ ἀνήκουν εἰς διαφόρους «Ὁμολογίας», ὡς καὶ ἡ παραλλαγή ταύτης, ἥτοι ἡ λεγομένη «Θεωρία τῶν Κλάδων», κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ διάφοροι χριστιανικαὶ «Ὁμολογία» εἶναι δῆθεν κλάδοι τοῦ αὐτοῦ δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, ἕκαστος δὲ κλάδος κατέχει μέρος τῆς Ἀληθείας καὶ οὕτω συναπαρτίζουσι δῆθεν τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.

3. Παρὰ τὴν ποικιλίαν τῶν θεωριῶν, τὰς ὁποίας παρήγαγεν ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὁ βασικὸς στόχος αὐτοῦ εἶναι ἡ καλλιέργεια μιᾶς συγκρητιστικῆς συνυπάρξεως καὶ συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω μιᾶς συγχωνεύσεως κατ' ἀρχὰς πασῶν τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων (Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς), ἀκολούθως δὲ πασῶν τῶν θρησκειῶν (Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς), τοῦτ' ἔστιν (ἢ καλλιέργεια) μιᾶς ἀντι-ευαγγελικῆς διαδικασίας, ὀδηγούσης ἀφεύκτως εἰς τὴν ἀνάδειξιν ἐνὸς σώματος τῶν Πιστευόντων, μιᾶς τρόπον τινὰ Πανθρησκείας, ἢ ὁποία θὰ προλειάνη τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ πειρασμοῦ τῶν Ἐσχάτων, ἥτοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀνόμου-Ἀντιχρίστου.

4. Λόγῳ τοῦ συγκρητιστικοῦ αὐτοῦ χαρακτήρος, ὁ Οἰκουμενισμὸς συγγενεῦει στενῶς πρὸς τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸν (Μασωνίαν), ὁ ὁποῖος αὐτοδιαφημιζόμενος ὡς ἀνεξίθρησκος, συγχρωτιστικὸς καὶ ἀνεκτικὸς ἐναντι τῶν αἱρέσεων καὶ θρησκειῶν, ἔχει ἀναδειχθῆ ἐν τῇ πράξει εἰς Θρησκείαν καὶ Ὑπερθρησκείαν, συμβάλλουσα ἀμέσως καὶ ἐμμέσως εἰς τὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Ὁράματος, δηλαδὴ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς περιεκτικῆς βάσεως ἀπάντων τῶν Δογμάτων καὶ Θρησκειῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια θὰ ἔχη πλήρως σχετικοποιηθῆ καὶ ἐξισωθῆ μὲ πᾶσαν ἀνθρωπίνην καὶ δαιμονικὴν πλάνην καὶ δοξασίαν.

5. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἤρχισε νὰ προσβάλλη τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν φθίνοντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, διὰ δὲ τοῦ Συνοδικοῦ Διαγγέλματος «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1920, ἀποτελοῦντος ὁμολογουμένως τὸν «Καταστατικὸν Χάρτην τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ἐκηρύχθη οὗτος «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τὰς αἱρέσεις τῆς Δύσεως καὶ ἀπανταχοῦ ὡς δῆθεν «σεβασμίας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας», οὐχὶ πλέον «ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας», ἀλλ' ὡς «συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ "συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ"', προτείνων μάλιστα

ὡς πρῶτον μέτρον ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τὴν χρῆσιν κοινῶν ἡμερολογίων, πρὸς ταυτόχρονον συνεορτασμόν ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων.

6. Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Διαγγέλματος τούτου καὶ κατόπιν τῶν ἀντικανονικῶν Ἀποφάσεων τοῦ ἀντορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει 1923, υἱοθετήθη κατ' οὐσίαν τὸ λεγόμενον Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ὡς δῆθεν *Διωρθωμένον Ἰουλιανόν*, καίτοι ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ἐν τῇ Δύσει (1582) κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη ὡς σοβαρὰ Παπικὴ Καινοτομία ὑπὸ τριῶν Πανορθοδόξων Συνόδων ἐν τῇ Ανατολῇ (1583, 1587, 1593), τῶν ὧν αἱ ἀποφάσεις ἐξακολουθοῦν ἰσχύουσαι καὶ βαρύνουν τοὺς ἐν σχίσματι εὕρισκομένους Καινοτόμους.

7. Ἡ Ἡμερολογιακὴ-Εορτολογικὴ Καινοτομία, εἰσαχθεῖσα ἐν ἔτει 1924 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρουμανίας, κατόπιν δὲ σταδιακῶς καὶ εἰς ἄλλας Τοπικὰς Ἐκκλησίας, προσκρούει εἰς τὴν Καθολικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς (μονομερῆ καὶ ἀντικανονικόν), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν σκοπὸν αὐτῆς (οἰκουμενιστικὸν-συγκρητιστικόν), προσβάλλουσα τοιοῦτοτρόπως διὰ πλήγματος δεινοῦ τὴν ἐξωτερικὴν ἔκφανσιν καὶ ἐκδήλωσιν τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμον, πραγματοποιουμένην καὶ διὰ τοῦ ἐνιαίου Ἡμερολογίου-Εορτολογίου.

8. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία, μέσω τοῦ ὑψίστου συνοδικοῦ κύρους Αὐτῆς, ἔχει ἐκφράσει τὴν σταθερὰν καὶ ἀμετακίνητον βούλησιν Αὐτῆς, ὅπως ἐκδηλώνεται ἡ Ἐνότης Αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ἀπὸ κοινῶν ὑφ' ὧν τῶν Χριστιανῶν τελέσεως τῆς μεγίστης τῶν Ἐορτῶν, ἤτοι τοῦ Ἁγίου Πάσχα, καθορίσασα ὀριστικῶς εἰς τὴν Α' Ἁγίαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει 325 τὸ αἰώνιον Κανόνιον τοῦ Πάσχα, τὸν Πασχάλιον Κανόνα.

9. Ἡ Συνοδικὴ Πρᾶξις αὕτη, κατ' οὐσίαν βαθύτατα ἐκκλησιολογικὴ καὶ δογματικὴ, προϋπέθετεν ὡς βάσιν τῶν λεγομένων *Διορισμῶν* τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὴν Ἑαρινὴν Ἰσημερινὴν, ἡ ὁποία ὡς σταθερὰ ἡμερομηνία ἐκκλησιαστικῶς θὰ ἦτο πλέον θετῶς/συμβατικῶς ἡ 21η Μαρτίου τοῦ ἐν χρῆσει τότε Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον τοιοῦτοτρόπως καθιερώθη ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον καὶ ὡς ἄξων τοῦ ἐνιαυσίου Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου, βάσει δὲ τούτου ἡ ἡμερολογιακὴ ἐναρμόνισις τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν εὕρισκομένων εἰς διάφορα ἡμερολογιακὰ περιβάλλοντα, συνετελέσθη σταδιακῶς ἕως καὶ τὸν ΣΤ' αἰῶνα.

10. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐξέφρασαν θεοπνεύστως, ἀλλὰ καὶ προφητικῶς, τὸ ἀντι-συγκρητιστικὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας: τὸ «μὴ μετ' Ἰουδαίων συνεορτάζειν», κατ' ἐπέκτασιν δὲ τὸ μὴ ἐπιδιώκειν μετὰ τῶν αἰρετικῶν εορτάζειν, διησφάλιζε τὴν ἐξωτερικὴν-ὄρατὴν Ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθετε τὰ ὅρια μετὰ τὴν Ἀληθείαν καὶ Αἰρέσεως, ὅπως δηλαδὴ ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατάκριτον Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν τοῦ 1924, ἡ ὁποία ἀπέβλεπεν εἰς τὸ συνεορτάζειν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, προκειμένου νὰ καταστή ὄρατὴ ἡ δῆθεν ὑπάρχουσα ἀόρατος ἐνότης μετ' αὐτῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

11. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενισταί, μάλιστα δὲ οἱ πλέον ἀκραῖοι ἐξ αὐτῶν, ἔχοντες ὑποστῆ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ διαβρωτικοῦ Συγκρητισμοῦ, φρονοῦν

ὅτι ἡ Μία, Αγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει δῆθεν ἀπολέσει τὴν Καθολικότητα Αὐτῆς, λόγω θεολογικῶν καὶ πολιτισμικῶν διαμαχῶν καὶ διαιρέσεων· προτείνουν δὲ καὶ ἐπιδιώκουν τὴν δῆθεν ἀνασυγκρότησιν ταύτης, μέσῳ μιᾶς συμβατικῆς ἐνώσεως τῶν διεστώτων, ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ἡ ὁποία δῆθεν θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν εὐχαριστιακὴν κοινωνίαν, ἄνευ βεβαίως κοινῆς Ὁμολογίας Πίστεως, κατὰ τὰ πρότυπα προφανῶς τῆς Οὐνίας· ἕτεροι, πλέον μετριοπαθεῖς Οἰκουμενισταί, ἀρκοῦνται εἰς τὴν συναριθμησιν τῶν ἑτεροδόξων μετὰ τῶν ὀρθοδόξων, ὁμιλοῦντες «ὕπὲρ τοῦ ὄλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος», ὡς δῆθεν εὕρισκομένων αὐτῶν (τῶν ἑτεροδόξων) ἐντὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτοι δὲν ταυτίζουν τὰ Χαρισματικὰ καὶ τὰ Κανονικὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ὑποστηρικταὶ τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» ἢ τῆς «Ἐκκλησίας ἐν διευρυμένη ἢ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ», ἐφ' ὅσον ἀνακαλύπτουν ἢ ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπαρξιν «Ἐκκλησιῶν» καὶ «Θείας Χάριτος»/ «Σωτηρίας» καὶ ἐκτὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (*ecclesia extra ecclesiam, extra muros*).

12. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἰς τὸ λεγόμενον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (1948 κ.έ.), ὡς καὶ εἰς ἑτέρους Οἰκουμενιστικοὺς Ὄργανισμούς, ἀποτελεῖ μίαν ἐν τῇ πράξει ἄρνησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς πληρώματος τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας καὶ Σωτηρίας, ἐφ' ὅσον βασικὴ προϋπόθεσις ὀργανικῆς συμμετοχῆς εἰς τοιαῦτα Διομολογιακὰ Σώματα εἶναι κατ' οὐσίαν ἡ ἔστω καὶ σιωπηλὴ ἄρνησις τῆς ὑπάρξεως ἀύθεντικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καθολικότητος σήμερον, ὡς καὶ ἡ αἰσθησις τῆς ἀνάγκης ἀνα-συγκροτήσεως μιᾶς δῆθεν ἀύθεντικῆς Καθολικότητος, τοῦτ' ἔστι τῆς ἀνάγκης μιᾶς δῆθεν ἐπανιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

13. Εἰς τὴν βάσιν τῶν ἀντορθοδόξων καὶ πλήρως καινοφανῶν τούτων ἀντιλήψεων, εὕρισκεται ἡ λεγομένη «Βαπτισματικὴ Θεολογία», ὁ Δογματικὸς Συγκρητισμὸς, ἡ κατάργησις τῶν «Ὁρίων» τῆς Ἐκκλησίας, ἡ αἰσθησις τῆς «Οἰκουμενικῆς Ἀδελφοσύνης», ἡ θεωρία τῶν «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ λεγομένη «Θεολογία τῶν Δύο Πνευμόνων», ἡ θεωρία τῆς «Μιᾶς καὶ Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἡ «ὕπὲρβασις τῆς παλαιᾶς αἰρεσιολογίας», ὡς καὶ ἄλλαι ποικίλαι κακοδοξίαι ἔχουσαι ὀδηγήσει σταδιακῶς τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὴν συνοδικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἑτεροδόξων Κοινοτήτων καὶ τῶν μυστηρίων αὐτῶν, εἰς τὴν συμπροσευχὴν μετ' αὐτῶν καὶ δὴ εἰς ἐπίπεδον κορυφῶν, εἰς τὴν παροχὴν μυστηρίων εἰς αὐτούς, εἰς τὴν συνυπογραφὴν Κοινῶν Δηλώσεων καὶ Διακηρύξεων πρὸς κοινὴν δῆθεν μαρτυρίαν μετ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν αἰσθησιν τοῦ χρέους τῆς συνδιακονίας τοῦ κόσμου, ὡς δῆθεν συνυπευθύνων (Ὁρθοδοξίας καὶ Αἱρέσεως) διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ.

14. Μέσῳ πάντων τούτων, ἔχει διαστρεβλωθῆ πλήρως ἡ ἐννοία τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης, ἀσκουμένης ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ διὰ τῆς Ἀληθείας· ἔχει παγιωθῆ ἓνας βαθὺς καὶ ὄλονέν ἐμβαθυνόμενος συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς· τηρεῖται, ἐν ὀνόματι μιᾶς νενοθευμένης οἰκονομίας, μία στάσις περιεκτικῆ καὶ περιχωρητικῆ ἐναντι τῆς ἑτεροδοξίας· ἔχει προέλθει μία ἄμεικτος μείξις· καὶ ἔχει ἀναδυθῆ μία ὄντως ὑφισταμένη ἔνωσις μεταξὺ τῶν πάσης προελεύσεως Οἰκουμενιστῶν, ἐνὸς Σώματος Πιστευόντων, ὄχι βεβαίως ἐν τῇ Μοναδικῇ Ἀληθείᾳ τῆς

Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς νεφελώδους ἀνθρωπιστικοῦ ὄραματος, χωρὶς ἱεραποστολικὴν διάστασιν καὶ κλήσιν τῶν πεπλανημένων εἰς Ἐπιστροφὴν ἐν Μετανοίᾳ εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Πατρὸς, τ.ἔ. εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Γ'. Σεργיאλισμός: Ἀλλοίωσις τῆς Κανονικότητος

1. Ἐν ἕτερον συγγενὲς πρὸς τὸν Οἰκουμενισμὸν φαινόμενον καὶ κίνημα, ἔχον ἐπίσης ἐκκλησιολογικὴν διάστασιν, εἶναι ὁ λεγόμενος *Σεργיאλισμός*, ὁ ὁποῖος εἰς τὰς πρωτοφανεῖς περιστάσεις τοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν πρώην Σοβιετικὴν Ἐνωσιν παρέδωσε, μέσῳ τοῦ πεπτωκότος καὶ συμβιβασθέντος ἀρχικῶς μητροπολίτου καὶ μετέπειτα πατριάρχου Μόσχας, Σεργίου Στραγκορόντσκι (+ 1944), εἰς τοὺς ἀθέους καὶ θεομάχους Μπολσεβίκους ἕνα φαινομενικῶς ἄρτιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανισμὸν, προκειμένου νὰ καταστή οὗτος εἰς χεῖρας αὐτῶν ἄβουλον ὄργανον κατὰ τὴν ἀδυσώπητον αὐτῶν πολεμικὴν ἐναντίον Αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας ὡς φορέως τοῦ πληρώματος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

2. Ὁ Σεργיאλισμὸς δὲν εἶναι μόνον σοβιετικὸν φαινόμενον, διότι ἐπληξε δεινῶς καὶ τὰς Τοπικὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ἔνθα ἐπεκράτησαν, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀθεϊστικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ κομμουνιστικὰ Καθεστῶτα.

3. Ἡ πεμπτουσία τοῦ Σεργיאλισμοῦ εἶναι ἡ υἰοθέτησις τῆς πλάνης ὅτι ἡ ἐξαπάτησις θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ δῆθεν ὡς μέσον διασώσεως τῆς Ἀληθείας, ἐπίσης δὲ ὅτι ἡ συνεργασία μετὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ διωκτῶν τῆς Ἐκκλησίας ἦτο δῆθεν ὁ τρόπος ἐπιβιώσεως Αὐτῆς· ἀλλ' ὅμως, ἐν τῇ πράξει συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον: οἱ σεργיאλισταὶ ἐπίσκοποι κατεστάθησαν ὄργανα τῶν ἀθέων Κομμουνιστῶν, προκειμένου νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸν τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν Αὐτῆς ἐξασθένησιν, ἕως τῆς τελικῆς ἀποδομήσεως καὶ τοῦ ἐξαφανισμοῦ Αὐτῆς.

4. Εἰς τὸ ἐκκλησιολογικὸν πεδῖον, ὁ Σεργיאλισμὸς διεστρέβλωσε πλήρως τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ ὅρια τοῦ σεργיאλισμοῦ, ἡ Κανονικότης ἦτο οὐσιαστικῶς ἀποκεκομμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθειαν τῆς αὐθεντικῆς Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, λαβοῦσα τοιουτοτρόπως μίαν τυπικὴν προσαρμογὴν εἰς τὴν νομιμότητα, δυναμένη νὰ χρησιμοποιηθῇ, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ πᾶσαν ἀνομίαν τῆς διοικήσεως Ἱεραρχίας· ἐν τέλει δέ, ἡ τοιαύτη κατ' ἐπίφασιν Κανονικότης κατέστη μίᾳ διοικητικῇ τεχνικῇ, διὰ τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σεργיאλιστικὴν ἱεραρχίαν, ἀσχέτως τῆς κατευθύνσεως πρὸς τὴν ὁποίαν αὕτη ᾠδήγει τοὺς πιστοὺς.

5. Μετὰ τὴν κατάρρευσιν τῶν ἀντιχριστιανικῶν Καθεστῶτων, περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ βαρυτάτη ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ τοῦ Σεργיאλισμοῦ, ὑπὸ τὰς νέας συνθήκας τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, διτηρήθη ὡς κληρονομία τοῦ παρελθόντος καὶ συγχρόνως μετεσχηματίσθη.

6. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς Σεργיאλισμὸς, ἔχων πρὸ πολλοῦ ἐνσωματώσει εἰς τὸ ἐνδότερον αὐτοῦ εἶναι τὸ κοσμικὸν πνεῦμα, τὴν ἀσυνειδησίαν, τὴν ἐξαπάτησιν καὶ

τὴν παθολογικὴν δουλικότητα ἐναντι τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, συνεχίζει νὰ προδίδη τὴν Ἐκκλησίαν, ὄχι πλέον ἐξ αἰτίας δῆθεν τοῦ φόβου τῶν ἀντιποίνων ἐκ μέρους τῶν ἀθέων Κρατούντων, ἀλλὰ χάριν ἰδιοτελῶν καὶ ἐγκοσμιοκρατικῶν κινήτρων, ὑπὸ τὸ πέπλον δὲ δῆθεν τῆς Κανονικότητος, ἐκποιεῖ πλέον τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἐκκλησίας, μὲ ἀντάλλαγμα τὸ κέρδος τῆς φιλίας μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, μεθ' ὅλων βεβαίως τῶν συναφῶν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ τῆς περιώπτου κοινωνικῆς θέσεως.

7. Εἰς τὴν μεταλλαγμένην ταύτην μορφήν σήμερον, ὁ ἴος τοῦ Σεργיאτισμοῦ, ὡς νεο-Σεργיאτισμὸς ἢ μετα-Σεργיאτισμὸς, ἀλλ' ἐπίσης καὶ μὲ ἄλλας πολιτειοκρατικὰς μορφάς, προσβάλλει ἐν τινι βαθμῷ μέγα μέρος τῆς Ἱεραρχίας τῶν τοπικῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνὰ τὸν κόσμον, συμβάλλων τοιουτοτρόπως εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἐπίσης ἐγκοσμιοκρατικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπὸ τὴν σκέπην μιᾶς ψευδοῦς Κανονικότητος.

* * *

8. Οἱ ἔχοντες ὑγιᾶ Δογματικὴν καὶ Κανονικὴν Συνείδησιν εὐσεβεῖς, Κληρὸς καὶ Λαός, ἐναντι φαινομένων καὶ κινήσεων ἐχόντων ἐκκλησιολογικὴν καὶ σωτηριολογικὴν σημασίαν, ὡς ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ Σεργיאτισμὸς, ὀφείλουσιν νὰ τηρήσουσιν μίαν γνησίαν Πατερικὴν στάσιν, ὅταν μάλιστα αὐτὰ ἐδραίωνωνται συστηματικῶς καὶ διαδίδωνται εὐρέως, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιδιώκουν πάντοτε μίαν σαφῆ δογματικὴν ἔκφρασιν, ἀλλ' εἰσχωροῦσιν καὶ ἐνσπείρονται εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ ὑπουλον καὶ διαβρωτικὸν τρόπον, δηλαδὴ υἰοθετοῦνται ἐνεργῶς ἢ ἐπιτρέπονται παθητικῶς ὑφ' ὅλων τῶν Ἐπισκόπων μιᾶς ἢ περισσοτέρων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

9. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτάς, ἡ οὐσία τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν ἀντιευαγγελικῶν, ἀντορθοδόξων καὶ ἐκφυλιστικῶν αὐτῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον μία δυνητικὴ στάσις ἐν τῷ πλαισίῳ μιᾶς δῆθεν οἰκονομίας, ἀλλ' ἐπιβάλλεται πάραυτα ἡ παῦσις τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἱεραρχίαν, ἡ ὁποία εἰσάγει μάλιστα συνοδικῶς τὴν αἴρεσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἴτε κηρύττουσα αὐτήν, εἴτε συμβάλλουσα εἰς τὴν διάδοσιν αὐτῆς διὰ μέσου τῆς σιωπῆς, τῆς παθητικότητος ἢ τῆς ἀδιαφορίας (ἸΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας).

10. Ἡ Ἀποτείχισις ἀπὸ τοῦς ἐκπεσόντας ποιμένας, οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται πλέον ὡς «ψευδεπίσκοποι» καὶ «ψευδοδιδάσκαλοι», ἀποτελεῖ ἀναγκαιοτάτην ὑποχρέωσιν τῶν γνησιῶν Ὀρθοδόξων ἐν καιρῷ αἰρέσεως, πρὸς διαφύλαξιν τῆς Μοναδικότητος, τῆς Ἐνότητος καὶ τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ὁμολογιακὴν Μαρτυρίαν Πίστεως, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἱεραποστολικὴν σωτήριον Κλήσιν Μετανοίας πρὸς τοῦς ἐκτρεπομένους καὶ τοῦς κοινωνοῦντας μετ' αὐτῶν.

Δ'. Ἡ λεγομένη ἐπίσημος Ὀρθοδοξία

1. Τὸ νόημα τοῦ ὅρου «ἐπίσημος Ὀρθοδοξία» εἶναι στενὰ συνδεδεμένον μὲ τοῦς ὅρους «ἐπίσημος Ἐκκλησία» καὶ «ἐπίσημοι τοπικαὶ Ἐκκλησίαι».

2. Ἡ «ἐπίσημος Ὀρθοδοξία» εἶναι τὸ ἰδιαίτερον ἐκεῖνο ἰδεολόγημα τῶν λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ἀντιπροσωπεῖον μίαν Ὀρθοδοξίαν

όλον ἐν καὶ περισσότερον χλιαράν (βλ. Αποκ. γ' 16), ἡ ὁποία, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Κανονικῶν Καινοτομιῶν, τῶν προβλεπομένων ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν Πατριαρχικὸν Διάγγελμα τοῦ 1920, ὠδηγήθη εἰς τὴν σταδιακὴν ἀποξένωσιν αὐτῆς ἀπὸ τῆς αὐθεντικῆς Ὁρθοδοξίας.

3. Τὸ 1924 ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ μέγα βῆμα πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῆς τῆς προσχεδιασμένης καὶ μεθοδευμένης ἀλλοτριώσεως ἀπὸ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου εἰς τινὰς Τοπικὰς Ἐκκλησίας, ἀξηθείσας ἐν καιρῷ, ἕως σημείου ἀποδοχῆς εἰς περιπτώσεις τινὰς ἀκόμη καὶ τοῦ Παπικοῦ Πασχαλίου, πρὸς καταφανῆ παραβίασιν τοῦ Ὁρου τῆς Α' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

4. «Ἐπίσημος Ἐκκλησία» εἶναι τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον προσέδωσαν οἱ Ῥῶσοι πιστοὶ τῶν Κατακομβῶν εἰς τὴν κρατικὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ τὴν ἀναγνωριζομένην καὶ ἐντελῶς ἐξαρτωμένην ἀπὸ τὸ ἄθεον Σοβιετικὸν Καθεστῶς, τὴν καὶ ἐξελιχθεῖσαν εἰς τὸ γνωστὸν σεργιανιστικὸν καὶ οἰκουμενιστικὸν Πατριαρχεῖον Μόσχας.

5. Σήμερον, οἱ ὄροι «ἐπίσημος Ἐκκλησία» καὶ «ἐπίσημοι τοπικαὶ Ἐκκλησίαι», ἀναφέρονται εἰς τὰς γνωστὰς ἱστορικῶς διαμεμορφωμένας Τοπικὰς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων ἡ ἱεραρχικὴ Ἡγεσία ἀποδέχεται ἐπισήμως καὶ μετέχει συνοδικῶς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, προωθεῖ, ἐπιτρέπει ἢ ἀνέχεται αὐτὴν ὡς θεολογικὴν ἔννοιαν καὶ ὡς θρησκευτικὴν πρᾶξιν, καλύπτεται ὑπὸ τὸ πέπλον τῆς δῆθεν Κανονικότητος, ὡς ἔννοεῖ ταύτην ὁ Σεργιανισμὸς, υἰοθετεῖ δὲ -ἀμέσως ἢ ἐμμέσως- καὶ πολλὰς ἄλλας μορφὰς τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν (βλ. διαβρωτικὰ φαινόμενα, ὡς τὴν νόθευσιν τῶν Μυστηρίων καὶ δὴ τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, λειτουργικὰς μεταρρυθμίσεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως», τὴν νεόκοπον «μεταπατερικὴν θεολογίαν», τὴν ἐπισήμως καὶ δὴ εἰς τὰς πανεπιστημιακὰς θεολογικὰς Σχολὰς ἐπιτελουμένην βαθεῖαν διείσδυσιν τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων πρὸς Διακήρυξιν Ἀγίων, ποικίλας μορφὰς ἐκκοσμητικῆς καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ αὐθεντικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους, τὴν υἰοθέτησιν μιᾶς ἀντιπατερικῆς ἐρμηνείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας κ.λπ.).

6. Ἀπασαὶ αἱ λεγόμεναι αὐταὶ ἐπίσημοι Ἐκκλησίαι ἔχουν πλέον προσηλωρῆσαι ἀποφασιστικῶς, σταθερῶς καὶ ἀμετανοήτως εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς συγκρητιστικῆς Ἀποστασίας, σεργιανιστικοῦ καὶ οἰκουμενιστικοῦ τύπου, μίαν ἀντιεκκλησιαστικὴν καὶ ἀντικανονικὴν διαδικασίαν, ἡ ὁποία ἔχει προωθηθῆ ἢ ἐπιτραπῆ συνοδικῶς ἀπὸ τὰς Ἱεραρχίας αὐτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀδυνατεῖ νὰ ἔχη οἰανδήποτε προσευχητικὴν, μυστηριακὴν καὶ διοικητικὴν κοινωνίαν, συνεπῆς οὔσα πρὸς τὰς Ἐκκλησιολογικὰς Ἀρχὰς Αὐτῆς ἐναντι τῶν «ψευδεπισκόπων» καὶ «ψευδοδιδασκάλων».

Ε'. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία

1. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς καὶ συνενώνει ἐν τῷ Πατρὶ, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὴν μεγάλην ἐκεῖνην μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς Κλήρου καὶ Λαοῦ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία

ἀντέδρασε σθεναρῶς εἰς τὴν διακήρυξιν τῆς ἐκκλησιοκτόνου αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰς ἀμέσους πρακτικὰς ἐφαρμογὰς αὐτοῦ, ὡς καὶ τοῦ ἐκκλησιομάχου Σεργיאניσμοῦ, διακόψασα πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν Καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν, ὡς καὶ τῶν Σεργיאνιστῶν.

2. Οἱ ἐν Ῥωσίᾳ πιστοὶ τηρηταὶ τῆς Παρακαταθήκης τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος (+1925), δὲν ἀνεγνώριον τὴν καθεστωτικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Σεργיאνισμόν (1927 ἔ.), προτιμήσαντες μέρος μὲν ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποστῇ διωγμούς καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς Κατακόμβας, ἀναδείξαν οὕτω Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, μέρος δὲ ἕτερον ἐξελθὼν τῆς Ῥωσίας, συνεκροτήθη ἐκκλησιαστικῶς-διοικητικῶς εἰς τὴν Διασποράν, ἀναδείξαν ἐπίσης λαμπρὰς Ὁμολογιακὰς καὶ Ἁγίας Μορφὰς, παγκοσμίου μάλιστα φήμης καὶ περιωπῆς.

3. Ἐν Ἑλλάδι, ἐν Ῥουμανίᾳ, ἐν Κύπρῳ, ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ ἄλλαχοῦ, συμπαγεῖς πληθυσμοὶ ἀπέρριψαν τὴν Ἡμερολογιακὴν-Ἐορτολογικὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, προτιμήσαντες ὡσαύτως τὰς διώξεις καὶ ἀναδείξαντες Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, προκειμένου νὰ φανοῦν συνεπεῖς εἰς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ δὲ ἐντυπωσιακῶν καὶ θαυμαστῶν Θεοσημειῶν, ὡς τῆς ἐμφανείας τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἐν Ἀθήναις (14.9.1925), ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνεθάρρυνε καὶ ἐπεβράβευε τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον τῶν γνησίων Αὐτοῦ τέκνων.

4. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ ἐμμεῖναντες εἰς τὰς Πατρῴας Παραδόσεις ἤρχισαν χρησιμοποιοῦντες τὴν ὄνομασίαν «Γνησιοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί», τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξαν καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς Ῥωσίας, οἱ λεγόμενοι *Τυχωνῖται*.

5. Κατὰ τόπους ὅμως καὶ κατὰ διαστήματα ἔχουν χρησιμοποιηθῆ καὶ ἕτεροι ποικίλαι ὀνομασίαι διὰ τοὺς ἀπορρίψαντας μὲν τὴν Καινοτομίαν τοῦ 1924 καὶ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ εὐρισκομένους πάντοτε ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ γνησίου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καὶ εὐαγγελικοῦ ἠθους, ὡς καὶ τῆς νομίμου καὶ κανονικῆς τάξεως, καὶ ἔχοντας γνησίαν καὶ ἀδιάκοπον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, οἱ ὁποῖοι βεβαίως συγκροτοῦν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν τὴν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἧτις ἀποτελεῖ, μετὰ τὴν συνεχῶς καὶ μεγαλυτέραν ἀπομάκρυνσιν τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας, τὴν αὐθεντικὴν συνέχειαν τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχὴν.

6. Ἡ δογματικῶς ἀναγκαία Ἐπισκοπικὴ Δομὴ, πρὸς συγκρότησιν καὶ συνέχειαν τῶν κατὰ τόπους Γνησίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐξησφαλίσθη, χάριτι Θεοῦ, εἴτε διὰ προσχωρήσεως ἐκ τῆς Καινοτομίας Ἀρχιερέων εἰς Αὐτάς, κατόπιν βεβαίως Ὀρθοδόξου Ὁμολογίας, εἴτε διὰ χειροτονίας Ἐπισκόπων ἐκ Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐν τῇ Διασπορᾷ, ἐχούσης ἀναμφισβήτητον Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ ἡ Κανονικότης τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀποδεδειγμένη καὶ βεβαιουμένη, ἀπρόσβλητος καὶ ἀναντίρρητος, θεοσημείαις δὲ ἐπικεκυρωμένη.

ΣΤ'. Η Έπιστροφή εις τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν

1. Εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν μετανοούντων αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀκριβείας, ἐφήρμοσαν κατὰ καιροὺς καὶ τὴν λεγομένην ἀρχὴν τῆς Οἰκονομίας, μίαν δηλαδὴ Κανονικὴν καὶ Ποιμαντικὴν πράξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνεταί **πρόσκαιρος ἀπόκλισις** ἀπὸ τοῦ γραμματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἄνευ παραβιάσεως τοῦ πνεύματος Αὐτῶν.

2. Ἐν τούτοις, ἡ Οἰκονομία δὲν δύναται ποτὲ βεβαίως καὶ εἰς οὐδεμίαν περιπτώσιν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἀμνήστευσιν οἰασδήποτε ἁμαρτίας ἢ οἰουδήποτε συμβιβασμοῦ σχετικῶς μὲ τὴν «**Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν**», ἐφ' ὅσον ἡ Οἰκονομία ἀποβλέπει καθαρῶς καὶ μοναδικῶς, ἐν πνεύματι φιλανθρώπου συγκαταβάσεως, εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῆς σωτηρίας ψυχῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανεν.

3. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Οἰκονομίας κατὰ τὴν εἰσδοχὴν τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς Ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν, οὐδόλως σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ἐγκυρότητα καὶ τὸ ὑπαρκτὸν τῶν μυστηρίων αὐτῶν, τῶν τελεσθέντων ἐκτὸς τῶν Κανονικῶν καὶ Χαρισματικῶν Ὁρίων Αὐτῆς.

4. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε ἀνεγνώρισεν, οὔτε κατ' Ἀκριβείαν, οὔτε κατ' Οἰκονομίαν, τὰ ἐκτὸς Αὐτῆς τελούμενα μυστήρια ἀπολύτως καὶ ἐξ ἀποστάσεως, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ οἱ τελούντες ἢ οἱ μετέχοντες τῶν μυστηρίων τούτων παραμένουν ἐν τοῖς κόλποις τῆς ἰδίας αὐτῶν αἰρετικῆς ἢ σχισματικῆς Κοινότητος.

5. Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς Οἰκονομίας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον κατὰ τὴν εἰσδοχὴν ἐν μετανοίᾳ τῶν ἐκτὸς Αὐτῆς, μεμονωμένων προσώπων ἢ Κοινοτήτων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται μὲν μόνον τὸν τύπον τοῦ ἐξ αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν μυστηρίου, ἐὰν βεβαίως οὗτος ἔχη τηρηθῆ ἀνόθεντος, εἰδικῶς μάλιστα ἐν σχέσει πρὸς τὸ βάπτισμα, ζωοποιεῖ δὲ τούτον τὸν τύπον διὰ τῆς ἐνυπαρχούσης εἰς Αὐτὴν Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέσῳ τῶν φορέων τῆς ἐν Ἀληθείᾳ Χριστοῦ πληρότητος Αὐτῆς, ἥτοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων.

6. Εἰδικώτερον περὶ τῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων εἰς τὰς λεγομένας ἐπισήμους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν διαβεβαιοῖ περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν, οὔτε καὶ περὶ τῆς σωτηριολογικῆς ἀποτελεσματικότητος τούτων, ἰδίως εἰς ὅσους κοινωνοῦν «ἐν γνώσει» μετὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὡς καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἔστω καὶ ἂν Αὕτη δὲν ἐπαναλαμβάνῃ ὅπως δῆποτε τὸν τύπον αὐτῶν εἰς τοὺς ἐν μετανοίᾳ εἰσερχομένους εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, ἐν ᾧ μάλιστα τῆς συγκλήσεως μιᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ἤδη γενομένων εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον.

7. Εἶναι βέβαιον πάντως ὅτι, ὅταν πλήττεται ἡ καθαρότης τοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐξασθενῇ ὁ ἀρραγῆς σύνδεσμος Ὁμολογίας-Καθολικότητος-Κοινωνίας ἢ καὶ διαρρηγνύεται ἐντελῶς, τότε αἱ μυστηριολογικαὶ καὶ σωτηριολογικαὶ συνέπειαι εἶναι σοβαρώταται καὶ βαρύταται, προβλεπόμεναι σαφῶς ἀπὸ τὴν Ἀποστολικήν, Πατερικὴν καὶ Συνοδικὴν Παράδοσιν.

8. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἂν καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῆς Ἀκριβείας, ἀποδέχεται ὁμως καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Οἰκονομίας ἐναντι αἰρετικῶν καὶ

σχισματικῶν τινῶν (Ἱερὸς Κανὼν Α΄), εἶναι σημαντικὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει καθιερώσει καὶ συνοδικῶς τὴν χρῆσιν καὶ τῆς Οἰκονομίας εἰς «τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων», ὡς ἐμφαίνεται μάλιστα εἰς τὸν περίφημον 95ον Κανόνα τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Πενθέκτης Συνόδου, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται δεκτοὶ ποικιλοτρόπως διάφοροι σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, εἴτε μόνον διὰ Μετανοίας, Λιβέλλου καὶ Ὁμολογίας, ὡς οἱ καταδεδεικασμένοι πρὸ αἰῶνων Νεστοριανοὶ καὶ Μονοφυσῖται, εἴτε διὰ Χρίσματος, εἴτε διὰ Βαπτίσματος.

9. Ἐν γνώσει πάντων τῶν ἀνωτέρω, ὡς καὶ τῶν ἰδιαιτέρων καταστάσεων εἰς ἑκάστην Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει μετὰ ἰδιαιτέρας προσοχῆς ὄσους Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς ἐκ τῶν λεγομένων ἐπισημῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν εἰς κοινωνίαν μετ' Αὐτῆς, φροντίζουσα -κατὰ τὴν ἀσκήσιν ὑπ' Αὐτῆς τῆς ποιμαντικῆς προνοίας δι' αὐτοὺς- διὰ τὸ λίαν οὐσιῶδες, ἤτοι νὰ προβοῦν οὗτοι εἰς τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν ἐλευθέρως, συνειδητῶς καὶ ὑπευθύνως.

10. Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ Μοναχοὶ καὶ οἱ Λαϊκοὶ ἐκ τούτων, οἱ ἔχοντες βεβαίως βαπτισθῆ κατὰ τὸν ὀρθόδοξον τύπον, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν διὰ Χρίσματος, μέσῳ μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως, συνδεδεμένης πάντοτε πρὸς τὸ Μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, οἱ δὲ Κληρικοὶ ὑποβάλλουν γραπτὴν αἴτησιν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη ἐγκριθῆ, γίνονται δεκτοὶ εἰς Κοινωνίαν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὡς καὶ διὰ μιᾶς εἰδικῆς Τάξεως Χειροθεσίας, συντεταγμένης πρὸς τοῦτο, εἰδικῶς διὰ τοιαύτας περιπτώσεις.

11. Εἶναι κατανοητὸν ὅτι, ἀναλόγως τῶν κατὰ τόπους καὶ κατὰ περίπτωσιν ἰδιομορφιῶν, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἐπιεικεστέρας ἢ αὐστηροτέρας Τάξεως, ἀποφαίνεται ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος ἐπὶ τῇ βάσει ὀρισθέντων συνοδικῶς κριτηρίων ἢ ἡ ἀρμοδία Σύνοδος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνης:

• «Εἰς τὸ θέμα τοῦτο οὐδένα ἐξαναγκάζομεν οὐδὲ ἐπιβάλλομεν νόμον, ἐφ' ὅσον ἕκαστος Ἱεράρχης ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔχη δὲ νὰ ἀπολογηθῆ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου».

12. Μία Μείζων Γενικὴ Σύνοδος, πανορθόδοξου κύρους, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θεσπίσῃ τὰ γενικὰ κριτήρια καὶ τὰς προϋποθέσεις, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἀσκῆται ἡ πρακτικὴ τῆς εἰσδοχῆς τῶν ἐπιστρέφόντων ἐκ διαφόρων νεοφανῶν σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν Κοινοτήτων εἰς τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ζ'. Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

1. Κατὰ τὸν παρελθόντα εἰκοστὸν αἰῶνα, γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς προέβησαν τοπικῶς, ὅτε τοῦτο ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῆ, εἰς συνοδικὰς καταδίκασις τόσον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας).

2. Ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρονται αἱ καταδίκασις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ ἐν ἔτει 1983, ὡς καὶ ἀπὸ τὴν

ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν ἔτει 1998· ἐπίσης, ἡ **καταδίκη τοῦ Σεργιανισμοῦ** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν ἐν Ῥωσίᾳ, ὡς καὶ ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ῥωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Διασπορᾷ κατὰ διαφόρους καιροὺς, τέλος δὲ καὶ ἡ **καταδίκη τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας)** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1988.

3. Αἱ Συνοδικαὶ αὐταὶ ἐπικρίσεις, ἰδίως μάλιστα τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀποτελοῦν **σημαντικούς σταθμούς πρὸς τὴν ὀρθὴν κατεύθυνσιν**, διὰ τὴν σύγκλησιν μιᾶς Γενικῆς Συνόδου Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἣτις θὰ ἀποφανθῆ μετ' ἠϋξημένου κύρους περὶ τῆς **Ἡμερολογιακῆς-Ἐορτολογικῆς Καινοτομίας** καὶ τοῦ ἀντι-ευαγγελικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

4. Τὸ ἀναγκαῖον σήμερον εἶναι, ἐπὶ τῇ **βάσει τῆς κοινῆς καὶ Ὁρθῆς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως**, ἡ ἔνωσις εἰς ἓν κοινὸν Σῶμα πασῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, προκειμένου νὰ δημιουργηθοῦν αἱ προϋποθέσεις πρὸς συγκρότησιν/σύγκλησιν **Μείζονος Γενικῆς Συνόδου Αὐτῶν**, πανορθόδοξου ἐμβελείας καὶ κύρους, διὰ τὴν δραστικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς αἰρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ὡς καὶ τοῦ ποικιλομόρφου **Συγκρητισμοῦ**, ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τὴν ἐπίλυσιν ποικίλων προβλημάτων καὶ ζητημάτων **πρακτικῆς καὶ ποιμαντικῆς φύσεως**, ἅτινα ἀπορρέουν ἐκ τούτων καὶ ἀπασχολοῦν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἀλλὰ καὶ τῶν πιστῶν εἰδικῶς, ὥστε νὰ διασφαλισθῆ ὁ σύνδεσμος τῆς ἐν Χριστῷ Εἰρήνης καὶ Ἀγάπης.

5. Ἡ ἀνάγκη αὕτη καθίσταται κατανοητὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ὡς τὸ πραγματικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὡς ἐκ τῆς φύσεως Αὐτῆς **Καθολικὴ ἐν τῇ πληρότητι τῆς Ἀληθείας**, τῆς Χάριτος καὶ τῆς Σωτηρίας, ἀποφαίνεται δὲ **Συνοδικῶς διὰ τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς** ἐναντι ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν **παγκοσμίου σκανδάλου**· ὡς ἐκ τούτου, ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν διατύπωσιν τῶν Ἀληθειῶν τῆς Πίστεως, πρὸς ὀριοθέτησιν τῆς Ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν **στηλίτευσιν καὶ καταδίκην** τῆς πλάνης καὶ τῆς φθορᾶς ἐκ τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν αἰρετικῶν, διὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ποιμνίου, **διαπιστώνουσα καὶ διακηρύττουσα τὴν ἤδη ὑφισταμένην ἔκπτωσιν τῶν αἰρετικῶν**.

6. Οὕτως, ἐν Συνόδῳ Μεγάλῃ καὶ Γενικῇ τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον ὅπως διακηρυχθῆ πάση τῇ κτίσει, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἐν ἡμῖν **Μοναδικὴ Ἑλπίς**, ὡς μόνη διέξοδος ἐξ ὅλων τῶν ἀδιεξόδων «διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ **πλήρης καὶ ὀριστικὴ ἀντίθεσις**, ὡς **ἀλληλο-ἀποκλειομένων, Ὁρθοδοξίας καὶ Συγκρητισμοῦ, οἰκουμενιστικῆς καὶ σεργιανιστικῆς κατευθύνσεως**, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Θεομητορικαῖς, Ἀποστολικάϊς, καὶ Πατερικαῖς πρεσβείαις.

7. Εἴθε νὰ ἀξιοθῶμεν εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον, ἐπόμενοι τοῖς Ἁγίοις Πατράσι καὶ ταῖς Ἁγίαις Συνόδοις, διαφυλάσσοντες δὲ ἀκαινοτόμητον τὴν ἅπαξ **Παραδοθεῖσαν Πίστιν** εἰς ἡμᾶς, νὰ συνδιακηρύξωμεν μετὰ τοὺς Πατέρας τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ 1848:

«Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας», ἣν παρελάβομεν ἄδολον..., ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου· ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγχει ἑλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἀλλ' Αὕτη **πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται**, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν ἠντιναοῦν, καὶ ὁ

τολμών ἢ πράξει ἢ συμβουλευσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ».

✱

Ἀρχῆς Χορηγῶ καὶ Τέλους,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
τῇ μιᾷ τῶν Πάντων Θεότητι,
ἔστω Δόξα· ἔστω Κράτος· ἔστω Τιμὴ·
νῦν καὶ ἀεὶ,
καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν!

John W. ... + ...

... + Αρχιεπιστολὸν Τεοφάνη

... + ...

... + ...

... + ...

... + ...

+ Director of America
to ...

... + ...

... + ...

+ ...

... + ...

+ ...

... + ...